

ת"פ 3582/10/13 - מדינת ישראל נגד מוחמד מציעי

בית משפט השלום בכפר סבא

ת"פ 3582-10-13 מדינת ישראל נ' מציעי(עציר)
לפני כב' השופט מיכאל קרשן

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

מוחמד מציעי (עציר)

הנאשם

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד אריאל אודרברג ועו"ד טל בן יוסף

הנאשם הובא וב"כ עו"ד אמיר נטור

הכרעת דין

הנני מודיע על זיכוי הנאשם מביצוע עבירה של החזקת סכין, לפי סעיף 186(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

כתב האישום ויריעת המחלוקת

1. בכתב האישום מייחסת המדינה לנאשם ביצוע עבירות של פציעה בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 334 + 335(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן - **החוק**) והחזקת סכין, לפי סעיף 186(א) לחוק.

2. לפי עובדות כתב האישום, בין הנאשם לרשרש אבו חבלה (להלן - "**המתלונן**") היה סכסוך שבעקבותיו נערכה סולחה בין הצדדים על ידי השייח עמאד ראשד גאנם (להלן - "**השייח**").

כיומיים טרם המועד הרלוונטי לכתב האישום הבחין המתלונן כי מספר בני משפחה קטינים ממשפחתו של הנאשם זרקו אבנים לעבר ביתו. הנאשם ניגש לשייח ועדכנו בדבר. השייח אמר שישוחח עם הורי הקטינים.

ביום 28.9.2013 [1] בשעה 17:00 או בסמוך נסע המתלונן יחד עם אשתו וילדיו הקטינים ברכב מסוג פג'ארו בישוב זמר. המתלונן עמד ליד אחד הבתים בישוב. למקום הגיע הנאשם כשהוא נוהג ברכבו מסוג טויוטה קורולה. הנאשם עצר את רכבו סמוך לרכב המתלונן, שאל את המתלונן מדוע אמר כי בנו של הנאשם זרק אבנים לעבר ביתו, והטיח בו ששיקר. לאחר דין ודברים מילולי בין השניים שאל הנאשם את המתלונן האם הוא רוצה לראות משהו.

המתלונן יצא מרכבו וניגש לרכב הנאשם. הוא רכן דרך חלון רכבו של הנאשם כאשר הנאשם יושב בתוכו. הנאשם נטל סכין ודקר באמצעותה את המתלונן בבטנו מתחת לבית השחי ובידו. בהמשך אמר הנאשם למתלונן "עכשיו תלך למשטרה אני ישבתי 7 שנים בבית סוהר על ביטחון ולא איכפת לי להרוג אותך ולשבת 100 שנים".

כתוצאה ממעשי הנאשם נפצע המתלונן, נגרם לו חתך באורך 2 ס"מ בידו השמאלית, חתך בבטנו ומתחת לבית השחי, והוא נזקק לטיפול רפואי הכולל תפרים ואף אושפז בבית חולים.

3. בישיבת המענה לכתב האישום אישר הנאשם את דבר קיומו של סכסוך בינו לבין הנאשם. הוא כפר בכך שילדיו ובני משפחתו זרקו אבנים לעבר בית המתלונן, אישר כי המתלונן פנה לשייח והשייח אמר לו שישוחח עם משפחת הנאשם. הנאשם הסביר לשייח שלא היו דברים מעולם. הנאשם אישר שראה את המתלונן עומד בשולי הכביש בישוב זמר, הודה שעצר לדבר איתו ואמר לו ששיקר לשייח בנוגע לזריקת האבנים על ביתו.

הנאשם כפר בכך שהציע למתלונן לראות משהו, והוסיף וכפר ביתר פרטי האירוע המופיעים בכתב האישום. לגרסת הנאשם, הייתה שיחה בינו לבין המתלונן, ובסיומה התניע הנאשם את רכבו ונסע מהמקום. הנאשם אף ניגש לתחנת המשטרה והגיש תלונה נגד הנאשם על כי איים עליו והאשים אותו באותה שיחה.

4. המאשימה העידה את המתלונן, את אשתו סחר אבו חבלה (להלן - "סחר"), את אחיו בילאל עמאר (להלן - "בילאל"), את אמין גנאים (להלן - "אמין"), את השייח עימאד ראשד, וכן את השוטרים רון בן ששון, עיסאם גנאים, זיו טביב ושירן פרזם.

הנאשם העיד להגנתו ובכך התמצתה פרשת ההגנה.

יריעת המחלוקת

5. לאחר שמיעת הראיות התברר כי המחלוקת העובדתית בין הצדדים מצומצמת ביותר:

הנאשם והמתלונן שכנים; מוסכם כי היה סכסוך בין הנאשם למתלונן, וסכסוך זה יושב באמצעות סולחה שהתקיימה לפני שני נכבדים, ביניהם השייח, כחודש עד חודשיים טרם האירוע מושא כתב האישום; מוסכם כי המתלונן האשים ילדים ממשפחת הנאשם בכך שזרקו אבנים על ביתו; מוסכם כי המתלונן הביא את תלונתו זו לפני השייח,

והשייח פנה לנאשם; מוסכם כי ביום האירוע, סמוך לשעה 17:00, פגש הנאשם במתלונן ביישוב זמר, והנאשם חלף על פניו; מוסכם כי הנאשם נהג ברכבו מסוג טויוטה קורולה והמתלונן נהג ברכבו מסוג ג'יפ פג'ארו; מוסכם כי יחד עם המתלונן הייתה אשתו; מוסכם כי לאחר המפגש הראשון החנה הנאשם את רכבו צמוד לרכב המתלונן; הנאשם מודה שהתעמת מילולית עם המתלונן אודות התלונה שהביא לפני השייח; מוסכם גם שלאחר המפגש הגיע הנאשם לתחנת טיבה על מנת להגיש תלונה נגד המתלונן, אך בסופו של דבר עזב את התחנה מבלי להגיש תלונה.

6. המחלוקת האמיתית בין הצדדים היא בשאלה האם במהלך העימות המילולי בין השניים, דקר הנאשם את המתלונן והביא לפציעתו.

דין והכרעה

7. ביום האירוע, 28.9.2013, בשעה 18:08, הגיע המתלונן לבית החולים הלל יפה בחדרה, כשבגופו הפצעים הבאים: פצע שטחי מהבטן האמצעית עליונה עד לבטן האמצעית תחתונה, פצע שטחי באזור הצלעות משמאל ופצע בכף יד שמאל (ת/2). המתלונן שוחרר לביתו, אך למחרת בבוקר חזר לבית החולים עם תלונה על כאבים באזור החזה. הוא טופל במשככי כאבים ושוחרר מבית החולים ביום 30.9.2013 (ת/3).

8. המתלונן העיד לפניי. עדותו הייתה אמינה, בהירה, עקבית והגיונית. המתלונן היה נסער בחלקים מעדותו שבהם נאלץ לשחזר את רגעי הטראומה.

לדברי המתלונן, ראה את הנאשם ביום האירוע פעמיים: פעם ראשונה ראה אותו כאשר נסע ברכבו בכיוון היציאה מהבית והנאשם נסע בכיוון הבית, וכל אחד נסע לדרכו מבלי ששוחחו. הפעם השנייה היא זו המתוארת בכתב האישום.

המתלונן חנה את רכבו בחצר ביתו של נור דקה, ואז הגיע הנאשם, חנה את רכבו ליד רכב המתלונן, ומשם העניינים התפתחו כפי המתואר בכתב האישום. המתלונן העיד כי הנאשם החנה את רכבו משמאל ובמקביל לרכב המתלונן. בשלב ראשון נעמדו הוא והנאשם מחוץ לכלי הרכב סמוך לתא הנהג והנאשם האשים את המתלונן ששיקר לשייח בנוגע לזריקת אבנים על ביתו. בשלב שני קרא הנאשם למתלונן לבוא אליו והתיישב על כיסא הנהג. המתלונן ניגש לנאשם. הנאשם שאל אותו אם הוא נשבע בקוראן. המתלונן אמר שלא יישבע בקוראן, או אז אמר הנאשם למתלונן שיסתכל לתוך הרכב ובעודו רוכן פנימה - דקר אותו בסכין יפנית (המתלונן הבהיר בחקירה הנגדית שלא ראה את הסכין, רק הרגיש את הדקירה). המתלונן ניסה להגן על עצמו ונדקר באגודלו. לאחר הדקירה אמר הנאשם למתלונן את המופיע בכתב האישום.

בשלב זה התניע הנאשם את רכבו וברח מהמקום. המתלונן ניגש לרכבו שלו והסתיר את בטנו על מנת שילדיו שישבו ברכב לא יראו שנדקר. אשתו ראתה את הדם ורצתה לצעוק. הנאשם נטל מגבת מידי אשתו ועטף את ידו. הוא החל לנסוע ובדרך התקשר לאחיו בילאל ואמר לו "סע אחריי". בילאל הגיע אליו והם נסעו אחד אחרי השני למרכז הרפואי "ויאם" בבקה אל גרביה. משם הועבר המתלונן באמבולנס לבית החולים הלל יפה בחדרה.

ההגנה בקשה לקעקע את אמינותו של המתלונן בעיקר בכל הקשור לטיב הסכסוך בינו לבין המתלונן. דרך זו נדונה לכישלון. העובדה כי המתלונן דבק בעמדתו כי לא הקים דיר כבשים בחצרו, אלא מלכתחילה תכנן להקים חממת פרחים, וגם לא נדרש במסגרת הסולחה לפרק את הדיר ולא הפסיד כתוצאה מכך כסף, אינה פוגמת במהימנות הגרסה שמסר בנוגע לאירוע, בוודאי בהתחשב בעובדה שההגנה לא הגישה את הסכם הסולחה כראיה במשפט. יצוין כי השייח אמנם העיד שלמיטב ידיעתו המתלונן בנה רפת מול בית הנאשם, אך לא אישר את טענת ההגנה שהמתלונן נאלץ לפרק את הדיר - אלא דווקא את גרסת המתלונן שנאמר לו להשתמש במבנה לצרכים אחרים, וכל שאמר בנוגע להפסד ממון למתלונן הוא שיתכן שהמתלונן הפסיד. בכל מקרה, החשוב הוא ששני הצדדים מאשרים שהיה סכסוך ביניהם, שהסתיים (לפחות לכאורה) בסולחה.

טענת ההגנה כי הנאשם לא יכול היה פיזית לחבול במתלונן כפי שתיאר המתלונן לא נתמכה, כנדרש, בעדות מומחה לרפואה משפטית, ואין בה כל ממש.

9. המשטרה ערכה עימות בין הנאשם למתלונן ביום 1.10.2013 (ת/7, ת/8). בעימות מסר כל צד את גרסתו, כך שאין בו כדי לקדם את ההכרעה במשפט. גם תרגיל החקירה במסגרתו הושארו הנאשם והמתלונן לבדם לאחר העימות ושיחתם הוקלטה (ת/12) לא הניב דבר.

10. אמין גאנם העיד (הודעתו ת/8 הוגשה הסכמה) כי ביום האירוע ראה את כלי הרכב של הנאשם ושל המתלונן עומדים בחניית ביתו של נור דקה. הוא ראה את המתלונן עומד ליד החלון של המושב הקדמי ימני של רכבו, ואת הנאשם בתא הנהג. העד לא עצר אלא המשיך בדרכו ורק מאוחר יותר שמע על הדקירה.

בחקירה הנגדית ביקש ב"כ הנאשם מהעד לצייר את שראו עיניו (נ/2). העד צייר את רכבו של הנאשם עומד במקביל ומשמאל לרכבו של המתלונן, ואת הנאשם ואת המתלונן בין שני כלי הרכב. גרסה זו לא רק שאינה תואמת איזו מהגרסאות שנשמעו במשפט, אלא שיש בה כדי לסתור אף את גרסת העד עצמו במשטרה (בכל הקשור למקום בו עמד המתלונן).

לפיכך לא אבסס ממצאי עובדה על עדותו של אמין גאנם.

11. עדותו של בילאל, אחי המתלונן, מחזקת את עדות המתלונן. בילאל העיד על שיחת הטלפון שקיבל מאחיו ביום האירוע. המתלונן אמר לבילאל לבוא למרכז הרפואי "ויאם" בבקה אל גרביה. בילאל שאל מה קרה ורק לאחר הפעלת לחץ הסכים לומר לו שהנאשם דקר אותו. בילאל הגיע ל"ויאם". הוא ראה את המתלונן על מיטה ומיד צילם את שתי התמונות ת/6. המתלונן סיפר לו שהנאשם נעמד לידו, אמר לו ששיקר בנוגע לזריקת האבנים ואמר לו להישבע בקוראן. המתלונן סירב, הנאשם אמר לו "טוב, אתה יודע מה, אני רוצה להראות לך משהו", ובהמשך דקר אותו.

עדותו של בילאל היא עדות על אמרה שאמר אדם שהיה לפי הנטען קורבן למעשה אלימות, הנוגעת לאותו

מעשה, שנאמרה בסמוך מאוד לאחר מעשה. לפיכך העדות קבילה, ולאחר ששמעתי את עדותו של בילאל אני מוסיף וקובע שהעדות מהימנה. העד לא ניסה להוסיף פרטים מעבר למה ששמע מאחיו, ולא ניסה להשחיר את פני הנאשם. דבריו של בילאל הגיוניים וסדורים.

12. אשת המתלונן, סחר, מסרה עדות שמשתלבת בגרסת בעלה. העדה אישרה את כל פרטי נסיעתם אותו יום, וכן את פרטי האירוע. ישנה סתירה בין עדותה של סחר לעדות בעלה בעניין אחד: לדברי העדה השיחה בין המתלונן לנאשם התחילה כאשר שני הצדדים ישובים ברכבם (עמ' 35 ו-39), ולא כאשר השניים עומדים, כגרסת המתלונן.

הנני סבור כי הסתירה הנזכרת לעיל היא סתירה שולית, ובהתחשב בכך שעניינה תיאור הנוגע לאירוע מרגש, אינה יורדת לשורש העניין ואין בה כדי להשפיע על מהימנות העדה. ב"כ הנאשם התריס כלפי העדה במהלך עדותה הנגדית כי קיימות סתירות בין דבריה לדברים שאמרה בהודעתה, אך ההודעה לא הגושה.

שמעתי את העדה ובאתי לכלל מסקנה כי העדות שמסרה מהימנה. הפרט החשוב ביותר בעדותה היו דבריה כי הנאשם, אשר היה ישוב במושב הנהג ברכבו עם דלת פתוחה, קרא למתלונן וזה הלך אליו, ולאחר מכן חזר המתלונן לרכבו כשהוא שותת דם.

13. הנה כי כן, לפנינו עדות מהימנה של המתלונן, המשתלבת בעדויותיהם המהימנות של אחיו ושל אשתו.

14. הנאשם ביקש, באופן חריג, כי יושבע בקוראן טרם עדותו. התרתי הדבר למרות שספק אם התקיימו התנאים המוקדמים לכך (עמ' 41 שורות 26-28), אך עשיתי זאת מבלי לוותר על נוסח האזהרה הקבוע בחוק. אקדים ואומר: שמעתי את הנאשם ולמרות השבועה לא האמנתי לגרסתו. ניכר היה כי הנאשם מייחס חשיבות כלשהי לנושא השבועה: המתלונן העיד כי הנאשם דרש ממנו "להישבע על הקוראן" שאמר את האמת בכך שילדי הנאשם זרקו אבנים על ביתו, והנאשם עצמו הרבה בחקירותיו ובעדותו לעשות שימוש בביטויים "באלוהים שלא..." ו-"אני נשבע" (כדרך להדוף האשמות שהוטחו בו). למרות האמור, לא התרשמתי כי הנאשם עשה את האמת נר לרגליו כאשר העיד לפניי.

15. הנאשם העיד כי כאשר פגש במתלונן היה זה האחרון שאיים עליו ולא להפך. הנאשם הכחיש כל מגע פיזי בינו לבין המתלונן. הכחשה זו של הנאשם אינה עולה בקנה אחד עם העובדה הפשוטה שמיד לאחר המפגש שם המתלונן פעמיו לבית החולים כשהוא שותת דם באופן שהצריך את תפירת פצעיו.

16. אין ולא יכול להיות חולק כי הנאשם כעס על המתלונן והיה מעוניין להתעמת עמו. העובדה כי המתלונן פנה לשייח לא הייתה לרוחו. הוא כינה את המתלונן "שקרן". בנסיבות אלה ברי כי היה לנאשם מניע לתקוף את המתלונן.

בהקשר זה לא מן הנמנע להזכיר כי הנאשם טען, עוד בחקירה, כי כאשר פגש את המתלונן סימן לו לעצור באמצעות צפצפת הרכב, אך המתלונן המשיך לנסוע והנאשם נסע אחריו עד שעצר במקום המפגש. גרסה זו אמנם

אינה עולה בקנה אחד עם גרסתו המהימנה של המתלונן, אך גם אם הייתה מתקבלת - יש בה כדי לחזק את הרושם כי הנאשם היה נחוש להתעמת עם המתלונן. ההתנהגות שהנאשם מייחס למתלונן - כי המתלונן היה זה שבמפגש איים על הנאשם - כלל אינה מתאימה לכך שהנאשם הוא שיזם את העימות.

אוסף כי, בנסיבות העניין, העובדה שהנאשם היה הראשון שהגיע לאחר האירוע לתחנת המשטרה על מנת להגיש תלונה נגד המתלונן, מתיישבת יותר עם ניסיונו למלט עצמו מאימת הדין (מתוך מחשבה כי אם ישיג את המתלונן בהגשת התלונה יהיה מי שיאמין לו) מאשר עם חפותו.

17. זאת ועוד. המתלונן טען בעדותו כי רגע לפני הדקירה ראה ברכבו של הנאשם קוראן. הנאשם נשאל בעדותו הנגדית כיצד יתכן שהמתלונן ידע לספר שברכבו היה קוראן בצבע כחול, ותשובתו הייתה "הוא יודע שאני דתי" (עמ' 47 שורה 25). אין לקבל גרסה זו של הנאשם ויש לקבוע כי עדות המתלונן בעניין זה כמוה כהצגת כ"פרט מוכמן", המחזקת את ראיות התביעה.

18. ועוד. המשטרה הייתה מעוניינת לבדוק את הרכב של הנאשם, אך הדבר לא הסתייע:

בחקירתו השנייה ת/11 מיום 30.9.2013 נשאל הנאשם למי שייך רכב הטיוטה בו נסע ביום האירוע. הנאשם השיב שהרכב שייך לו (שורה 44). כאשר נשאל היכן הרכב כעת השיב שלמעשה הרכב מכור למחמוד לויסי מקלנסווה שעובד עם הנאשם בסופר אלמשהדאוי (להלן - "מחמוד"), וככל הנראה מחמוד לקח אותו בתאום עם אשת הנאשם. הנאשם לא זכר מה מספר הטלפון של מחמוד ואמר שאינו יודע איפה הרכב; בחקירתו השלישית ת/15 מיום 1.10.2013 נשאל הנאשם האם יתכן שביקש ממחמוד לקחת את הרכב כדי להעלים ראיות, ותשובתו הייתה שמחמוד רצה לקנות את הרכב והנאשם אמר לו להשאיר אותו אצלו; בעדותו בבית המשפט (עמ' 48 ואילך) טען הנאשם כי שבוע קודם לאירוע סיכם עם מחמוד על מכירת הרכב ועל מסירתו ביום האירוע, מחמוד גם בדק את הרכב ביום האירוע ולאחר מכן נטל אותו. הנאשם התכחש בעדותו לדברים שמסר בהודעותיו, כגון שלא ידע היכן הרכב.

ניתן היה לצפות כי אותו מחמוד יעיד מטעם ההגנה, אך לא כך אירע, ונותרה ללא הסבר התנהגותו המפלילה של הנאשם בכל הקשור להצגת הרכב לחוקרי המשטרה.

19. שמעתי את הנאשם מעיד ולא מצאתי שניתן לתת אמון בדבריו.

20. ב"כ הנאשם הצביע בסיכומיו על מספר עניינים שעולים לטעמו כדי "מחדלי חקירה". לא מצאתי לקבל טענות אלה.

אף כי רצוי היה לבדוק את רכב הנאשם עוד ביום האירוע אין הדבר מצדיק, בנסיבות העניין, הסקת מסקנות לחובת התביעה; לא מצאתי פגם בכך שחולצתו הקרועה והמגואלת בדם של המתלונן לא נמסרה לחוקרי המשטרה,

שהרי המתלונן הסביר כי החולצה נותרה בבית החולים (ת/4); גם הטענה כי לא נתפסו מצלמות שיכלו לתעד את האירוע אינה משכנעת, נוכח הראיות ת/5 ו-ת/13 (שהוגשו בהסכמה) מהן עולה כי המצלמות בביתו של נור דקה לא עובדות והמצלמות בבית העסק הסמוך לא מכוונות למקום בו התרחש האירוע.

סוף דבר

21. על יסוד עדותו המהימנה של המתלונן, המחוזקת מעדותם של בילאל וסחר, ומן העובדה כי מיד לאחר האירוע הגיע המתלונן לבית החולים ועל גופו פצעים התואמים את גרסתו (לרבות פצע ההתגוננות באגודל), אני קובע שהאמור בחלק העובדתי בכתב האישום הוכח מעבר לכל ספק סביר.

22. לא נטענו לפניי כל טענות בנוגע ליסודות העבירה של פציעה בנסיבות מחמירות, וכיוון שהדברים ברורים ועולים מממצאי העובדה שקבעתי, לא מצאתי לנכון להרחיב בעניין.

23. אשר לעבירה של החזקת סכין, כיוון שהסכין לא נתפסה והמתלונן הבהיר בעדותו שהרגיש את הדקירה אך לא ראה את הסכין, מצאתי לנכון לזכות את הנאשם מביצוע עבירה זו.

24. אני מרשיע אפוא את הנאשם עבירה של פציעה בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 334 + 335(א)(1) לחוק.

ניתנה היום, ט' ניסן תשע"ד, 09 אפריל 2014, במעמד הצדדים

[1] התאריך הנקוב בכתב האישום שהוגש לבית המשפט שגוי. כתב האישום תוקן בהסכמה לתאריך זה (עמ' 14 שורות 18-11).